

UTASSY JÓZSEF

Látok én egy nagy madarat

*Látok én egy nagy madarat
a nap felé repülni,
lángol, óriás magánya
úzi a nyárból, úzi,
látok én egy nagy madarat
a nap felé repülni.*

*Csak a szelek pártfogolják,
csak a szelek egyedül,
szítják tolla tábortüzét,
s ő menekül, menekül,
csak a szelek pártfogolják,
csak a szelek egyedül.*

*Jaj, nem a tél elől szökik,
annál büszkébb e madár:
bétszer kerüli meg Földünk
s nincs ág, amire leszáll,
jaj, nem a tél elől szökik,
annál büszkébb e madár.*

*A magányok magánya ő,
elérhetetlen, örök,
nézünk utána, s hallgatunk,
hallgatunk a csend mögött:
a magányok magánya ő,
elérhetetlen, örök.*

Szüret után

*Piben a prés.
Mustszag bódít.
Zenél a csönd,
hallgatom.*

*Szőlőszem és
részeg darázs
bempereg az
udvaron.*

Vallomás a Dunán

Farkas Árpádnak

*Hazám
betvenbét-ördögbukfenc-bosszú.
Szélessége,
miként kitárt karom.
Magyar vagyok.
Szívemben semmi bosszú.
Jövönket én
akarván-akarom.*

*Nem öl a kór,
boldog vagyok most, boldog.
Szókéll a víz,
sétabajónk fehér.
De gond felbózi,
meg-megráng a homlok:
bírek fájdalmát
ontja rá a szél.*

*Ideballom
a balladás magyarnak
zokogását,
fenyvesek panaszát:
„Irgalmatlan Isten,
bát mit akarnak?!
Megfojtani
egy csecsemő hazát!?”*

*Magyar vagyok.
Szívemben semmi bosszú.
Jövönket én
akarván-akarom.
Hazám
betvenbét-ördögbukfenc-bosszú.
Szélessége:
táruló két karom.*